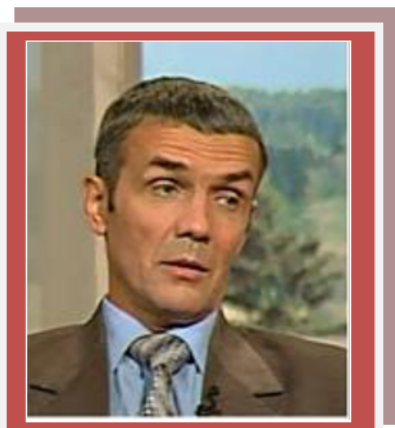

Cyklus: Tvárou v tvár (Osobné skúsenosti)

Téma: Pokánie vo väzení

Host: Jurij Potapov

Vitajte, sledujete program Tvárou v tvár.

Canterburský arcibiskup Ramsey povedal, že v každom človeku existuje hlbina, ktorá je taká veľká ako samotný Boh a ktorú môže zaplniť iba Boh.

V našich programoch sa rozprávame, ako sa odohráva stretnutie človeka s Bohom, ako sa v srdci človeka rodí viera.

Dnes je v našom štúdiu Jurij Alexandrovič Potapov, ktorý v súčasnosti vykonáva službu pre odsúdených väzňov.

Vitajte Jurij Alexandrovič. Dobrý deň.

Takže, Jurij Alexandrovič, ako vo vašom srdci dozrelo rozhodnutie začať slúžiť väzňom? Z čoho sa všetko začalo?

V prvom rade asi treba zdôrazniť, že ja sám som sa nachádzal vo väzení nejdenný rok. A keď som vykonával v cirkevnom spoločenstve službu staršieho zboru, zoznámil som sa s Anatolijom Andrejevičom Dymaňom a s Pavlom Ivanovičom Mikiťukom a oni mi porozprávali o službe odsúdeným. Navrhli mi, aby som slúžil vo väzniciach.

Čo môžem povedať o tejto službe je, že títo ľudia potrebujú práve takú vieru, ktorú som tam našiel ja. Nebolo to jednoduché, pretože od detstva som, tak ako všetci, v srdci veril v Boha, no Boh bol pre mňa taký, akého som ho chcel vidieť. A ja som si myslel, že všetko, čo robím, robím správne. No pritom dnes chápem, že keď som stratil rodičov, bol som na vine len ja a nikto iný, a moja modlitba k Bohu, že keby boli živí, bolo by všetko inak, sa už nedá vrátiť. Sláva Bohu, že som našiel vieru na takých miestach, kde by som prakticky zomrel, pretože už som to cítil po zdravotnej stránke. Hoci som mal som len 35 rokov, no v pľúcach sa mi nahromadilo toľko nikotínu, že som pri dýchaní počul, že mám tekutinu v pľúcach a pre mňa to znamenalo dosť veľký diskomfort. Hoci som bol stále v takom veku a stále vyskakoval, sláva Bohu, že som ho našiel práve na tom mieste.

V 35-tich rokoch vás pustili na slobodu? Nie v 35-tich som uveril a pustili ma na slobodu, keď som mal 36 rokov. Predtým sa mi zdalo, že ako žijem, žijem správne.

Skúsme sa trochu vrátiť na začiatok. Jurij Alexandrovič, povedali ste, že v detstve ste mali určité predstavy o Bohu. Ako ste si vtedy predstavovali Boha?

Napríklad tak, že ma prakticky ochraňoval. Ja som si vždy zle predstavoval, kto je Boh, čo robí reálne pre ľudí, no jasne som chápal, že Boh existuje. Len som si nikdy neuvedomoval, že na konci bude súd. Boh len bol v mojom živote a mňa ako mladého človeka smrť vôbec nezaujímala. Život predomnou bol dlhý, chápete, ani som sa nezamýšľal, čo bude potom. Boh mi pomáhal a niekedy nepomáhal. Čo som si uvedomoval bolo, že On existuje, ale aký je, to som si nepredstavoval.

Akým spôsobom sa u vás začala formovať viac-menej správna predstava o Bohu?

Vtedy, keď ma zavreli do basy piatykrát. Ide o to, že prvýkrát ma zavreli v roku 1976, keď som mal 15 rokov. Prepustili ma na slobodu, bol som nejaký čas na slobode, potom ma zavreli druhý, potom tretí, potom štvrtýkrát a potom mi dali status zvlášť nebezpečného recidivistu a odviezli ma Ďaleký východ. Tam som stratil takmer všetky zuby, pretože som mal avitaminózu. Odtiaľ ma prepustili na slobodu, ani som nedocestoval domov, zobrali ma v amurskej oblasti a dali mi ďalších 5 rokov. A práve v tom období, počas tých 5 rokov, som v poslednom roku väzenia začal čítať evanjelium. No čítať evanjelium som začal po určitých okolnostiach.

V našej krajine sa začala perestrojka a to veľmi silne ovplyvňovalo myslenie vo väzenskom systéme. Teda celého chápania väzenského systému v 90-tych rokoch. Čo tým chcem povedať. Ľudia, ktorí boli v minulosti v base, mali svoje ideály, svoje zákony. Dnes sa títo ľudia stali viac liberálnejší a prakticky staré osadenstvo, ktoré sa tam nachádza, nerozumie dnešný vývoj, ktorý prebieha vo väzeniach. Prakticky všetci ľudia, ktorí boli vychovaní predtým, sa cítia akoby hosťami v tomto systéme a na mňa to silno vplývalo. Stalo sa, že som sa rád zaoberal vyrezávaním z drahých kovov, teda zhotovoval som šperkárské produkty. A vo väzení mi to veľmi pomáhalo, najmä v cele, nemal som nástroje, zobral som si obyčajnú pílkou na pílenie kovu a vďaka tomu som mohol vyrezať čokoľvek. A preto mi strážnici nosili všetko, čo som potreboval na túto prácu. Hoci podľa zákona správy väzenia je to zakázané, ale všetko sa robí na základe dohôd.

Poslednýkrát, keď som sedel v PKT (zariadenie celového typu), sa mi stalo to, že mi pravá časť tela znecitlivela, asi vďaka nervom a stresom, bolo to tam veľmi ťažké. Ako vám to povedať, nemôžem vám povedať všetky podrobnosti, ale keď niekto pozerá a pozná väzenský systém, tak chápe, že keď človek vo väzení niečo má, tak je aj mnoho iných, ktorí chcú mať to isté a nič nerobiť. A preto určite cítis na sebe krivé pohľady a všetko sa dá prežiť veľmi ťažko. Môže byť, že som veľmi prechladol. Pamätám si, keď som mal 18 rokov, vtedy ma ako maloletého v roku 1987 previezli do väzenia pre dospelých do prísneho režimu. A pamätám si, keď som tam prechladol prvýkrát, paralyzovalo mi pravú časť tela kvôli

zanedbaniu toho prechladnutia. Možno som aj druhý krát silno prechladol, neviem, ale ja som si myslel, že to je kvôli nervom. V tom čase, keď ma dali do cely PKT, nemohol som písať. Predtým, ako ma dali do cely, jeden človek mi hovoril niečo o Bohu, ja som ho opýtal, kde si to prečítam. Pamätám sa, že mi doniesol Nový zákon a hovorí mi: „Dnes ti ho môžem požičať, ale zajtra ho už musím vrátiť“. Pozrel som sa, čo musím za jeden deň prečítať. Ten človek nevedel, že viem trochu čítať, ale veľmi zle. S mojim tempom čítania by som nato potreboval 10 mesiacov, nezveličujem. Odmietol som si zobrať túto knihu.

Potom, keď som bol v inej cele, som sa opýtal iného väzňa, ktorý ju prečítal, čo je napísané v Biblii. Povedal mi, že Ježiš v 5. kapitole Evanjelia Jána hovorí, že kto verí v Neho, na súd nepôjde. Keď povedal tieto slová, už som nič iné nepočul. Povedal som: „Bože, keď tu sú ľudia, ktorí majú autoritu a zodpovedajú za svoje slová, Ty si Boh, ešte viac zodpovedáš za svoje slová a kto v Teba verí, na súd nepôjde. Ja v Teba verím celý život, len neviem kto si, aký si.“ A vtedy sa všetko začalo. Nehovorím, že som hneď začal čítať, ale práve tento verš ma prinútil premýšľať o Bohu každú sekundu, o tom, že veriaci v Neho na súd nepôjde.

Práve tento verš sa vám veľmi silno vryl do srdca a práve nad ním ste rozmýšľali.

Áno, nakoniec zhruba o týždeň vznikla otázka: „Ja potom musím niečo urobiť“. Keď veriaci v Neho na súd nepríde, pochopil som veci tak, že ak Boh niečo urobí pre človeka, aj ja musím urobiť niečo pre Neho. Pýtal som sa Ho, čo mám urobiť. A problém bol v tom, že som sa neučil gramatiku, nevedel som čítať a veľmi dobre som vedel, že keď vyjdem z väzenia, nemusím tú knihu mať. Uvažoval som, ako si môžem tú knihu uschovať pre seba. A napadlo ma, nauč sa to naspamäť a nebude ti treba tú knihu. A vo väzení som sa 6 mesiacov učil čítať. Od šiestej ráno nám zobrali matrace a do 12:00 som mal voľno, za ten čas som prečítal 1 stranu z evanjelia.

Evanjelium bolo zároveň pre vás aj učením abecedy. Splnilo to dvojité úlohu, že ste sa učili budovať váš vzťah s Bohom aj čítať. Pozoruhodné.

Dovtedy som čítal len jednu knihu, keď som bol v Bolgavešenskom väzení, kde ma previezli z Ďalekého východu. Stalo sa, že tam bola taká nuda, že som poprosil som jedného dozorcú, aby mi priniesol noviny a on mi doniesol knihu od Jacka Londona „Malá gazdiná veľkého domu“. Dodnes si to pamätám, to sa nedá zabudnúť. Nevieť o čom bola, bola veľmi tenká, na nej som sa učil písmenká, aby som si skrátil čas. Pretože to bol pre mňa veľký otras, pustili ma z jedného väzenia a ani som nedošiel domov a z jednej basy ma posadili do ďalšej. Bolo ťažké to prežiť. Keby to bol aspoň týždeň na slobode, ale stalo sa, že keď som bol vo vlaku, vykonal som priestupok a hneď ma zobrali. To bola jediná kniha, ktorú dovtedy prečítal.

A čítať som sa učil z Nového zákona. Mal som taký výtlačok, v ktorom chýbalo prvých 16 kapitol z Matúšovho evanjelia. Viete, urobili si zo stránok trubičky, nasypali tabak a vyfajčili. Noviny nemali a tak určite tých 16 kapitol prefajčili, lebo ich nezaujímal. No mne to nevadilo, lebo 4 evanjelia sú akoby o jednom. Kládol som Bohu otázku: „Prečo si písal 4

krát o tom istom?“ O tých istých udalostiach, ktoré sa týkajú Kristovho života tu na zemi. No práve na evanjeliách som sa naučil čítať. Potom ma pustili z PKT, vtedy mi ostávalo mi 8 mesiacov do prepustenia na slobodu a počas týchto 8 mesiacov som čítal Nový zákon, Starý zákon som nemal.

Jurij Alexandrovič, povedali ste, že ste čítali Jacka Londona. Začali ste čítať evanjelium, na začiatku preto, aby ste si skrátili čas, no potom ste začali chápať, že táto kniha sa začína postupne a veľmi jemne dotýkať vášho srdca. Ako sa to odohrávalo?

Chápal som, že evanjeliá opisujú toho Boha, v ktorého som veril celý svoj život. No predtým som veril bez evanjelia, teda bez sprievodcu. Evanjelium mi dalo jasnú predstavu o tom, kto je Boh a keď som začal viac-menej chápať, o čom to je, veľmi dobre som pochopil, že Boh je na mojej strane, že Boh za mňa nezomrel preto, aby som zomrel v cele, ale preto, aby som mohol zdieľať radosť zo života. Boh si praje znovuvybudovať v mojom živote to, čo som stratil. Takisto som veľmi dobre chápal, že len ja mám na svedomí smrť mojich rodičov, oni zomreli predčasne, lebo sa trápili kvôli mne. Pamätám si, ako sa rodina trápila, keď ma po prvýkrát dali do väzenia vo veku 14 rokov. Pamätám sa, ako ťažko niesli, keď ma preložili do väzenia prísneho režimu v roku 1979, dostal som sa tam vo veku 18 rokov, to bolo vtedy veľmi nezvyčajné. V dnešnej dobe ľudia možno ani nechápu, čo to znamená. Avšak, veľmi dobre som rozumel, že mám vinu na všetkých trápeniach mojej rodiny a nijako to neviem napraviť.

A evanjelium mi dávalo motiváciu a výhľad do budúcnosti. Nevedel som, čo bude a ako bude, ale veril som, že Ježiš je na mojej strane. Najskôr som pociťoval negatívne pocity napr. nenávisť k tým, ktorí Ho ukrižovali, nenávisť k veriacim v Jeho časy, ktorí Ho zavrhovali. Zároveň som rozumel, že Ten, ktorý napísal Bibliu, ma veľmi dobre pozná a vždy ma znepokojovalo to, že ja nepoznám Jeho a toto ma povzbudzovalo stále viac a viac čítať Bibliu. Čítal som Nový zákon od rána do večera.

Vedel som, že keď nebudem čítať, budem sa zaoberať takými vecami, ktoré sa nepáčia Bohu, budem sa zúčastňovať na negatívnych rozhovoroch o správe väzenia, kde sa uráža, nadáva. V Biblii sa používa nato také slovo „Azazel“. Lepšie povedané, nie ja sám som chcel čítať, ale Boh dával mi túžbu čítať.

Mnohému som nerozumel. No napriek tomu som čítal denne 30 žalmov a k tomu jedno evanjelium. Vtedy som už vedel čítať a mal som plán čítania. Za týždeň som čítal 4 evanjeliá, všetky ostatné listy Nového zákona a v posledný deň týždňa som čítal knihu Zjavenie 7 krát za sebou, pretože tejto knihe som najmenej rozumel a najmenej som ju chcel čítať.

Vychádza mi, že ste prečítali evanjeliá niekoľkokrát za sebou. Áno, niekoľko desiatok krát za sebou. A zakaždým sa vám otváralo niečo nové?

Áno, veľmi to bolo zaujímavé, najmä kniha Príslovia. Čo je najhlavnejšie, stále som hľadal odpoveď. Čoskoro ma mali pustiť na slobodu a hovoril som: „Bože, čoskoro ma pustia a musím vedieť, čo budem ďalej robiť“. Práve táto otázka ma najviac stimulovala, aby som čítal. Chcel som sa dozvedieť z Biblie, čo presne mám robiť.

Dostali ste odpoveď na túto otázku?

Áno. No kto odpovedal na túto otázku si netrúfnem odpovedať. Možno si o tom sami urobíte uzáver. Odpoveď som si prečítal v evanjeliu Matúša 8,2-4. Tam sa hovorí, že malomocný prišiel k Ježišovi a povedal: *"Pane, ak chceš, môžeš ma očistiť."* Vtedy Ježiš vystrel ruku, dotkol sa ho a povedal: "Chcem, buď čistý!" Potom mu Ježiš povedal: „Chod', ukáž sa kňazovi“.

Tieto slová som si vztiahol na seba a pomyslel som si: To bude prvé, čo urobím. Veď som nečistý, celý som v hriechoch. Hriech je symbol malomocenstva – toto som pochopil z knihy Žalmov. To znamená, že prvé, čo urobím, pôjdem a ukážem sa kňazovi. Vtedy som nevedel, že existujú rôzne cirkvi, denominácie. Pre mňa cirkev znamenala pravoslávna cirkev a všetko, čo sa tam nachádza. A dal som si cieľ. Povedal som: „Bože, pochopil som. Prvé, čo urobím, pôjdem ku kňazovi a on mi povie, čo mám robiť, veď on je tvoj služobník, čo si budem nad tým hlavu lámať“.

Tak sa aj stalo. Žil som touto nádejou, že ma prepustia a prvé, čo urobím bude, že pôjdem ku kňazovi a ukážem sa mu a on už bude vedieť, čo povedať. Tak som aj urobil. Prišiel som do pravoslávnej cirkvi. Pravda, musel som veľmi dlho čakať na toho kňaza. Začal službu a keď skončil, prišiel k nemu a hovorím mu: „Prišiel som k tebe ohľadom Matúša 8. kapitola, 2.-4. verš“. To som mu povedal. Keď som to hovoril, veril som, že on mi hneď povie, čo mám robiť, veď je služobníkom Krista a pozná tieto slová. Žiaľ, videl som, že táto moja otázka ho priviedla do pomykova. Chcel som mu dokonca pomôcť, zopakovať a hovorím mu: „Prišiel som k vám podľa Matúša 8. kapitoly“. Vidím, že začal niečo hovoriť, ani si nepamätám, čo presne hovoril, ale hovoril absurdné veci, ktoré som nepotreboval. V srdci som si hovoril: „Bože, načo si ma sem priviedol? Tu ani evanjelia nepoznajú, vôbec nič“.

Ale videl som, že kňaz je mladý a ja sám viem málo a okrem toho som prišiel z režimu, kde ľudia najprv rozmýšľajú predtým, ako hovoria dobre alebo zle. Pomyslel som si: „Dobre, je mladý, tak radšej pôjdem do svojho mesta, tam pôjdem do cirkvi a poviem“. Podľa Nového zákona majú byť prítomní dvaja až traja svedkovia. Tak som aj urobil.

Nebudem tu dopodrobna rozprávať, ako to bolo, nebolo to ľahké. Bolo ťažké sa tam dostať kvôli jednej príčine. Nasadol som na vlak a tam som sa zoznámil so sprievodcom. Čítal som Nový zákon. Mal som takú malú modrú Bibliu bratov Gideonovcov a čítal som vo večernom čase knihu Žalmov takto: 10 žalmov ráno, 10 na obed a 10 večer namiesto modlitby, lebo som nevedel, ako mám modliť. A tento čas, teda čítanie žalmov ráno, na obed a večer, mi poslúžil namiesto času modlitby. Bolo to jedno, či bol žalm krátky alebo dlhý, prečítal som 150 žalmov za 5 dní. Takto som to mal. V sobotu som čítal všetkých 150

žalмов naraz. Keď si to niekto chce odkontrolovať, na 150 žalmov bude potrebovať jeden celý deň. Zoznámili sme sa so sprievodcom a on mi začal rozprávať o svojich pocitoch, o tom, že tiež číta evanjeliá. Celú noc sme spolu prerozprávali o evanjeliu a to ma veľmi posilnilo.

S kým ste sa zoznámili? So sprievodcom.

On videl, že čítam Žalmy a pozval ma ku sebe do kupé a cestovali sme spolu v noci, z Uljanovska do Moskvy je presne 12 hodín. Ten čas sme strávili rozhovorom o evanjeliu. On mi porozprával mnoho zaujímavých vecí, ja som mu povedal svoju skúsenosť, boli sme radostní a spokojní. Sláva Bohu, docestovali sme v poriadku.

A ako som povedal Bohu, tak som aj urobil. Prišiel som do pravoslávnej cirkvi. Bol tam kňaz, ktorý vyzeral tak autoritatívne. Tučný, s veľkou bradou a pamätám si, že nosil taký veľký kríž. Bol tam celý rad ľudí, pamätám si, že mu bozkávali ruku. Keď prišiel rad na mňa, on mi podával ruku a ja mu hovorím: „Počkajte, prišiel som k vám v mene Matúša 8. kapitoly“. Odsunul ma nabok a dvaja jeho mladí pomocníci, ktorí nosia také dlhé sviečky, ma poprosili, aby som išiel von, kde stál ďalší rad ľudí a čakal na neho.

Nepochopil som, no pomyslel som si, že asi bude chcieť so mnou hovoriť na konci, keď doslúži a že som sa ho asi opýtal v nesprávnom čase. Stál som tam ako všetci. Pozerám, niekto mi klope na plece, otočím sa a predom mnou veľmi veľký policajt stojí so samopalom. Keby sme to merali biblickými kategóriami, zdalo sa mi vtedy, že vyzeral ako Goliáš. Bol obrovský. Vnútri som sa trochu zľakol. Naskočili mi asociácie, že takí ľudia sa mierumilovne nesprávajú a vždy používajú násilie. Pomyslel som si, že keď ma udrie, tak určite nedozviem od tohto kňaza o Matúšovi 8. kapitole.

No on ma potichu zavolať von, aby sme nerušili ostatných veriacich. Vyšli sme von na ulicu, poprosil ma, aby som ukázal svoje doklady a ešte predtým sa opýtal: „Prečo tu v kostole opitý vystrájaš?“ Zaskočil ma touto otázkou a tak som mu odpovedal krotko a pokojne: „Vy ste mi nenalievali, aby ste ma mohli teraz obviňovať. Prišiel som si uctiť Boha. Mňa zaujíma otázka z Matúša 8. kapitoly, vy mi asi neodpoviete“. On nechápal, o čom hovorím. A tu zrazu vyšiel ten pomocník, ktorý asi toho policajta zavolať. Pomocník začal čítať moju prepúšťacu správu, vymenovávať moje rozsudky a počul som, ako hovoril, že ich navštívil antikrist.

Práve stretnutie s týmito kňazmi u mňa vyvolalo taký veľký duchovný stres, že som už som nechápal, načo sú evanjelia, načo sú kňazi, načo je viera. Kňazi a volajú na mňa políciu! V tom čase bola pre mňa polícia nepriateľ číslo jedna. A tí ľudia, ktorí ma mali podľa evanjelia prijať ako brata, vydali ma polícií. Pre mňa to bol obraz Judášovho konania. Nijako som to nevedel pochopiť. Hovoril som: „Bože, ak sú títo tvoji ľudia, nemohli na mňa zavolať policajtov. Veď som nepovedal ani jediné zlé slovo. Len som povedal, že som sa prišiel podľa Matúša 8. kapitoly ukázať kňazovi. Prišiel som a oni na mňa policajtov zavolali“. Toto mi prebiehalo v mysli.

A policajt hovorí tomu pomocníkovi: „Načo ste nás volali, to je planý poplach. Budem to musieť nahlásiť svojmu nadriadenému.“ A mne povedal: „Prepáč, môžeš ísť, uctievaj Boha.“ Hovorím mu: „Vieš čo, tu sa nebudem klaňať Bohu. Prišiel si ma zobrať do väzenia a nemôžeš, lebo som nič neurobil, tak ma prosím odvez do mesta“. Súhlasil a tak ma odviezli do mesta.

Prežíval som hrozné okamihy. Chcel som žiť s Bohom. Keď som čítal evanjelium, myslel som si, že keď vyjdem na slobodu, stretnem veriacich ľudí. Nechcem od nich nič, ani zlato ani striebro, ale tá spoločná viera ma hriala pri srdci a držala ma celý čas nad vodou. Preto som aj prežil väzenie, aby som sa mohol stretnúť s veriacimi, ako je napísané v Žalme 142: „*Spravodliví ma obklopia, keď mi prejavíš dobrodenie*“. Teda budem sa tešiť, keď sa stretnem so spravodlivými. A u mňa všetko dopadlo naopak.

Mal som vo väzení jedného priateľa, ktorý mi povedal, že keď budem na slobode, aby som prišiel ku nemu, že mi pomôže. Nie je zlý človek. Pricestoval som a naozaj, jeho otec bol primátorom mesta. Poskytli mi dom v Tulskej oblasti. Zabezpečili mi všetko potrebné, dostal som doklady, pas - to bola len otázka času. Povedal mi: „Tu môžeš byť, oddychuj“. Nefajčil som ani nepil, tieto veci ma nezaujímali, hoci ma núkali. Jediné, o čo som tých známych poprosil, bolo, aby mi dali evanjelia, lebo keď som v tom strese odchádzal z mesta, stratil som všetko, čo som mal, okrem prepúšťacej správy. Doklady, fotky, všetko. Doniesli mi evanjelia a ja som poprosil toho priateľa, aby mi pomohol nájsť ľudí, ktorí študujú evanjelia a povedal som: „Pre mňa je to veľmi dôležité“.

Takže ste nestratili nádej na stretnutie s veriacimi ľuďmi. Držali ste sa toho.

Áno, držal som sa toho. Chcel som nájsť ľudí, ktorí by mi vysvetlili Matúša 8. kapitolu. Neochvejne som veril, že Boh sa nemôže mýliť. Keď On posiela, tak s dobrým úmyslom. Takže som ja niečo pochopil nesprávne.

Niekedy sa stáva, že ľudia sú sklamaní z Boha, keď sa im udejú nejaké udalosti. Vy ste neboli sklamaný.

Lepšie by sa dalo povedať, že som mal veľký stres z toho, že Mu nerozumiem.

Prišli ste k záveru, že ste niečo nepochopili správne.

Áno, prišiel som k takému záveru, že som niečo nepochopil správne a ukludnil som sa, pretože Boh všetko organizoval. Stretol som človeka, ktorý mi pomohol riešiť moje základné potreby a to tým najlepším možným spôsobom. Mal som sám len pre seba celý 3-poschodový dom, bola tam samostatná jedáleň, nemusel som sa trápiť. Kedykoľvek som mohol prísť do jedálne ako do reštaurácie a mohol som sa najesť a zobrať si, čo som chcel. Znovu som tam mohol čítať evanjelia celý deň, nikto mi nebránil.

Samozrejme, keď prišli na návštevu kamaráti, tak sme si spolu posedeli, ale ja som už s nimi nehovoril väzenským žargónom, ale jazykom evanjelia. Medzi väzňami si všetci veľmi

vážia kresťanov a učenie o Kristovi. Tam nepočujete to, čo tu, že nevychovaní ľudia vám môžu nadávať do sektárov. Medzi zločincami sa kresťanstvo prijíma veľmi úctivo. Iná vec už je, že sa sami rozhodnú prijať ho alebo nie. Ale nadávať ti zato, že veríš v Ježiša a hovoríš o Ňom, ti nikto nebude.

Teda, s úctou pristupujú k vierovyznaniu človeka. Áno, je to tak. Najmä vo väzenskom prostredí. Preto to kamaráti videli a hovorili mi: „Potapov, ty nemáš v hlave všetko v poriadku.“ Ale ja som sa na kamarátov neurazil, povedal som im, že čas prehodnotí danú vec.

Nechápal som slovo cirkev. Hovoril som: „Nájdite mi ľudí, ktorí čítajú evanjeliá“. Raz prišiel Timotej a hovorí: „Vieš o tom, že v Tulskej oblasti je akadémia pod názvom „Zaorská duchovná akadémia?“ „Tam“, hovorí, „ľudia študujú Sväté písmo, je tam duchovný seminár“. A hovorí: „Pocestujeme tam“. Zľakol som sa, lebo som sa už raz popálil a zavolali na mňa políciu. Podľa zákona by som sa mal zahlásiť do 3 dní na políciu a ja som sa už mesiac nikde nezahlásil.

Vedel som, že ak tam na mňa zavolajú políciu, môžem sa dostať do vážnych problémov. Povedal som mu: „Timoš, čo keď tam pôjdeme a aj oni na mňa zavolajú policajtov?“ A on mi hovorí: „Nikto nikoho nebude volať, ja zato zodpovedám, dávam ti nato slovo“. Keď sa povie: „Ja zato zodpovedám, dávam ti slovo“, beriem to veľmi vážne. Znamená to, že človek mi zaručuje bezpečnosť a berie na seba celú zodpovednosť. Hovorím: „Tak dobre, keď si to povedal, nie je problém, ideme. Ale prečo si myslíš, že toto je to miesto, ktoré potrebujem?“ A on hovorí: „Vieš, babička si kúpila u nich semienka uhoriek, zasadili sme ich a uhorky vyrástli obrovské. To sú určite sväté semienka“. Teraz sa z toho smejem, ale vtedy on o tom mieste hovoril s takým nadšením. Hovoril, že celkovo má táto akadémia veľmi dobré meno aj v Tulskej, aj v Moskovskej oblasti a je veľmi známa medzi ľuďmi. Svojim vplyvom alebo neviem čím, vtedy som tam nežil.

Tak sme sa tam vybrali. Bolo to cez týždeň, bohoslužby sa nekonali. Prišli sme do hlavnej budovy na recepciu, poslali nás za pastorm Vladimírom Kozakovom. Veľmi dobre sme sa porozprávali. Bolo mi veľmi blízke, že hovoril jazykom evanjelia. Dal mi Bibliu a zošit sobotnej školy. Na jeho titulnej strane v roku 1996 bola margarétka, dodnes si to pamätám.

Odcestoval som domov a kazateľ ma srdečne pozval na bohoslužby, niekoľko krát som prišiel, ale pre mňa bolo komplikované cestovať z Puščiny do Zaorského. Tak som povedal Bohu: „Bože, veľmi nepohodlne sa tam cestuje v sobotu. Je ťažké cestovať spojmi“. A potom prišiel Timotej a hovorí: „Vieš čo, už netreba nikam cestovať, našiel som filiálku tej „firmy“ (on to tak volal) v našom meste. Povedal som: „Keď filiálka, tak filiálka. Poďme.“ Priviedol ma do cirkevného spoločenstva v Puščine, do Cirkvi adventistov siedmeho dňa, ktorá je časťou Akadémie. Teda, cirkevné spoločenstvo je jedno, len pôsobí v rôznych mestách. V Zaorskom je cirkevné spoločenstvo adventistov siedmeho dňa a pritom tam existuje aj Akadémia a tu je len Cirkev adventistov siedmeho dňa. Tam som prišiel a dodnes

patrím do cirkevného spoločenstva v meste Puščina. Tam študujú Sväté písmo, poznávajú Božiu vôľu. Všetko, čo som tam počul po prvýkrát, druhýkrát, aj tretí ... všetko bolo podľa môjho srdca. Číta sa tam Biblia a ľudia sa snažia zachovávať všetko, čo prikazuje Ježiš, poznávať Božiu vôľu. Inými slovami, našiel som to, čo som hľadal. Dostávam odpovede na moje otázky na základe Svätého písma tak, ako hovorí Biblia alebo tak, ako hovorí Hospodin.

Dodnes som tam a neskôr mi ponúkli službu staršieho zboru, ktorou som bol poverený. Potom som sa stretol s bratom Dymaňom a Mikiťukom a v súčasnosti slúžime vo väzniciach. Vidím, že Boh chce, aby som sa venoval práve tejto službe, pretože prácu staršieho zboru môžu vykonávať aj iní bratia, ale v tejto službe môžem porozprávať väzňom minimálne to, čo som prežil s Bohom vo svojom živote.

Teraz mám rodinu, dieťa, manželka je učiteľka. A keď sme sa brali, tak sa niektorí ľudia čudovali, aký zvláštny pár: recidivista a učiteľka. Sláva Bohu za moju ženu, lebo práve takúto ženu potrebujem mať vedľa seba. Ona mi pomáha, učí ma mnohým veciam a samozrejme spolu študujeme Sväté písmo.

Jurij Alexandrovič, ako vás tak počúvam, čudujem sa. Veď to je prekrásne. Dokázali ste zmeniť svoj život, presnejšie povedané Boh zmenil váš život. No vy ste dovolili Bohu vojsť do vášho srdca a meniť vás.

Áno, ale to sa neodohrávalo z mojej vôle. Budem čestný a poviem, že na začiatku som cez čítanie Biblie videl svoje vlastné ciele. No Boh to zariadil tak, že teraz sú moje ciele na druhom mieste a na prvom mieste je u mňa to, čo Boh chce odo mňa každý deň.

Teda, dnes chápete Božiu vôľu ohľadom vášho života.

Áno, poviem to takto. Celkový obraz je jasný, ale sú detaily, ktorých objasnenie ešte potrebujem. Nechcem povedať, že poznám Bibliu, ale snažím sa ju poznávať, pretože Bibliu pozná len Boh, ktorý napísal toto Sväté slovo a preto k nej treba sväto pristupovať, aby sme ju pochopili. Keď je to raz Sväté slovo, treba k nemu aj pristupovať tomu zodpovedajúcim spôsobom. Pre mňa je štúdium Svätého písma prvoradé. Na prvé miesto kladiem poznávanie Božej vôle. Dajme tomu, človek - a ja som to už na vlastnej skúsenosti zažil - môže pri čítaní vkladať do Písma vlastné myšlienky. Už som o tom hovoril neraz. Keď som čítal po prvý krát Bibliu, vkladal som do nej svoje myšlienky. Chápal som Bibliu, ako to mne vyhovovalo.

Dnes, Sláva Bohu, mám iné myšlienky ohľadom toho, čo naozaj Boh hovorí v tom, či inom mieste smerom ku mne alebo voči tomu konkrétnemu človeku v danom čase. Práve týmito otázkami som sa zaoberal a dodnes sa zaoberám: čo hovorí Boh na tom alebo inom mieste.

Jurij Alexandrovič, čo pre vás dnes najdôležitejšie vo vzťahu s Bohom?

Najdôležitejšie je to, aby môj život neprotirečil Svätému písmu, aby moje chyby nepôsobili rany Tomu, ktorý zomrel za každého človeka. Pretože v Biblii sa o tom hovorí, že

keď hrešíme, spôsobujeme rany Ježišovi Kristovi. Preto je želaním môjho srdca hovoriť podobne ako starozákonní proroci: „*Nezhrešil som ani pred tebou, kráľu, ani pred Bohom, pretože som čistý*“.

Samozrejme, ja chápem svoju hriešnosť, no Biblia hovorí, že Boh prišiel zachrániť hriešnikov a dnes sú mi tieto slová najbližšie. Keď si niekto o sebe myslí, že je hriešnik a Boh ho nemôže zachrániť, tak môžem povedať takému človeku, že sa mýli. Keď sa považuje za hriešnika, tak iba ešte nespoznal takých ľudí, ktorí úplne všetko stratili, tak hlboko padli. Dajme tomu, môžem to povedať o sebe. Zdalo by sa, že ma už nikto nemôže pozdvihnúť, ale Sláva Bohu zato, čo je dnes.

A Sväté písmo nie je obyčajné čítanie alebo akýsi literárny žáner. Je to úprimné zjavenie sa Boha osobne človeku, ktoré je schopné meniť život človeka, dať mu lepšiu nádej. A najdôležitejšie je, že takýto človek má perspektívu zdieľať večnosť a radosť so svojim Bohom.

Jurij Alexandrovič, hovoríte krásne slová. Myslím, že vo vašom živote sa odohralo naozajstné pokánie. Chcem teraz prečítať citát metropolitu Antónia Suržského, ktorý napísal o pokání: „Pokajať sa neznamená oplakávať minulé, pokajať sa znamená otočiť sa tvárou k Bohu, pozrieť Jemu do tváre, počuť Jeho slová, vybudovať s Ním vzťah lásky a vzájomnej vernosti“. Súhlasíte s týmito slovami?

Áno, úplne súhlasím, pretože na začiatku vzťahu s Kristom bolo pokušenie ľutovať to, čoho sa bolo treba zbaviť. Napríklad, závislosti na nikotíne, drog, neslušných slov, od spomienok na minulosť, od sveta, ktorý núkal lákavé veci. Vyzeralo to tak, že som niekedy ľutoval sám seba. No čítame, že apoštol Pavel hovorí: smútok za svetom privedie ku smrti a smútok po Bohu privedie k večnému životu. Tieto slová ma vždy stimulovali odtrhnúť sa od týchto myšlienok, aby som nežialil nad svojim hriešnym životom, ktorý ma viedol do hrobu, pretože smútiť treba nad Tým, ktorého sme ukrižovali.

Práve naše hriechy ukrižovali Ježiša Krista. Nad tým treba smútiť. Hriech je len chvíľkové potešenie, za toto potešenie bude treba zaplatiť a zaplatiť smrťou. Čo je najhlavnejšie, túto smrť Boh nechce, ale ja si vedome vyberám túto smrť. V tomto je problém.

O týchto dôležitých otázkach musí pouvažovať každý človek sám vo svojom vnútri. Komu bude slúžiť, nad kým treba smútiť. Smútiť treba nad svojimi zlými skutkami a nie nad tým, že človek stratil niečo hriešne. Toto by som povedal a takto by som poradil každému človeku.

To sú pozoruhodné slová. Jurij Alexandrovič, ďakujem vám za tento zaujímavý rozhovor, úprimný a otvorený. Nech Boh požehná vás, vašu rodinu a vašu službu. Ďakujem.

Čas nášho programu žiaľ vypršal. Ďakujeme, že ste s nami strávili tento čas, prajeme vám všetko dobré a nech vás Boh požehná na ceste k Nemu.

Preložené a natitulkované so súhlasom www.3angels.ru.

